

Arrest

nr. 257 077 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2021 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 8 juni 2021.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar overigens in de akte van kennisgeving uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker op 11 maart 2021 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG. Immers wordt vastgesteld dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft en wordt hem een terugkeerverplichting opgelegd. Niettegenstaande aan de verzoeker de mogelijkheid wordt geboden om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel, kan *in casu* niet betwist worden dat er sprake is van een verwijderingsmaatregel. In die beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd *“betrokkene dient het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven binnen de 10 dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten”*. In het begeleidend schrijven wordt aangegeven dat verzoeker contact dient op te nemen met de cel vrijwillige terugkeer voor de praktische afspraken met betrekking tot zijn overdracht. Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoeker dat zij niet betwist dat dit een verwijderingsmaatregel is.

Met huidig beroep beoogt verzoeker de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 7 juni 2021 houdende de terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is eveneens een verwijderingsmaatregel doch een gedwongen verwijdering.

Dienaangaande stelt de advocaat van verzoeker dat de tweede beslissing enkel een fysieke verwijdering betreft, doch dat dit geenszins kan gelijkgesteld worden met een verwijderingsmaatregel. De advocaat van verzoeker kan hierin niet gevolgd worden. Het enige verschil tussen de eerste verwijderingsmaatregel en de tweede verwijderingsmaatregel is dat verzoeker eerst de kans kreeg om het grondgebied vrijwillig te verlaten, terwijl hij nu gedwongen zal verwijderd worden. Zo de redenering van de advocaat van verzoeker dient gevolgd te worden, dan zou het beroep hoe dan ook onontvankelijk zijn, aangezien een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel kan ingediend worden tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Indien zij betoogt dat de verwijdering niet kan gelijkgesteld worden met de verwijderingsmaatregel, dan kon zij tegen de beslissing tot verwijdering hoe dan ook geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen.

Immers bepaalt artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet wat volgt:

“(…)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(…)”

Hieruit blijkt duidelijk dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel kan worden ingediend tegen een verwijderingsmaatregel.

De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus reeds een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoeker beschikte derhalve, overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid, juncto artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing op 8 juni 2021 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. *De dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoeker beschikte bijgevolg tot en met maandag 14 juni 2021 om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts per post aan de Raad overgemaakt en de poststempel vermeldt 16 juni 2021 als datum van verzending. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De Raad stipt aan dat de beroepstermijn slechts kan worden verlengd indien verzoeker ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn een beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij de verzoekende partij (RvS 23 mei 2003, nr. 119.779). De verhindering om het beroep tijdig in te dienen moet dus uitgaan van een van de menselijke wil onafhankelijke gebeurtenis, die onvoorzienbaar en onvermijdbaar is en die door het slachtoffer niet kan worden beïnvloed (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie P. VAN ORSHOVEN, "Nietontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren van het burgerlijk procesrecht", P&B, 2002, nr. 1, 3). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198.980; RvS 10 januari 2006, nr. 153.402).

In casu stelt de advocaat van verzoeker dat er sprake is van overmacht. Zo stipt ze aan dat de sociaal assistent van het gesloten centrum de bestreden beslissing pas op 14 juni aan haar heeft overgemaakt, waardoor ze in de onmogelijkheid was om nog tijdig een vordering tot schorsing in te dienen.

Verzoeker dient zelf diligent op te treden en kan niet de verantwoordelijkheid van het laattijdig indienen van de vordering bij de sociale dienst van het opvangcentrum leggen. Vooreerst is het opvangcentrum op grond van geen enkele bepaling verplicht de raadsman van verzoeker in kennis te stellen van de bestreden beslissing. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker reeds vóór de bestreden beslissing in contact was met zijn advocaat. Verzoeker heeft reeds een beroep hangende bij de Raad, waarbij hij verdedigd wordt door dezelfde advocaat. Verzoeker werd reeds op 8 juni 2021 in kennis gesteld van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Omwille van de 'vasthouding met het oog op overdracht' kan verzoeker verwachten dat hij spoedig wordt verwijderd en dat het instellen van een procedure imminent is. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering zich opdringt. Verzoeker geeft geen verklaring, laat staan een reden van overmacht waarom hij zijn advocaat niet tijdig en persoonlijk heeft ingelicht in de dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoeker werd door de sociale dienst van het opvangcentrum, bij de ondertekening van de bestreden beslissing, immers ingelicht over de mogelijkheid tot het indienen van een beroep en de procedure. Verzoeker doet beroep op een advocaat doch heeft verder nagelaten diligent op te treden met betrekking tot de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat hij zich in een overmachtssituatie bevond waardoor hij niet kon diligent reageren of niet tijdig passend kon reageren.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit de beslissingen van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en beschreven in de rechtspraak van het

EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als tot de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die voorzien zijn in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU